

— og det var sket hyppigere, end han selv rigtig vidste af — havde han bestandig set hende i Sengen, i det halvmørke Sovekammer med det altid nedrullede, mørkegrønne Gardin, hvor enten han selv eller en af hans Søsken sad ved Sengens Fodende og gned hendes syge Ben. Men i de sidste Dage var der dukket stadig flere Minder op for ham fra den Tid, da hun endnu færdedes i Huset derhjemme med et Barn paa Armen og et Par Stykker hængende ved Skørtet, og da hun Aften og Morgen vaskede og klædte de mindste, stoppede og lappede om de større, læste Lektier og skrev Stile med de allerstørste, og da hun hver Nat gik omkring i Barnekamrene i lange, hvide Klæder, lagde en Pude tilrette hist, klappede en Dyne til her, og med sin mærkeligt bløde Haand strøg dem over Haaret, naar de i Halvsøvne slog Øjnene op og vendte sig.

Bedst huskede han fra den Tid Krigsaaret, hvis Ulykker han havde været for lille til at forstaa, og hvis Uro og Uregelmæssigheder derfor havde henrykt ham. Byen havde i Maaneder været besat af tyske Tropper, der daglig drog gennem Gaderne med fuld Musik og vældige Tamburmajorer i Spidsen for at stille til Revy paa Torvet eller Ridebanen. I selve Præstegaarden var der altid fuldt af larmende Soldater, ofte henved en Snes Stykker foruden syv-otte Heste, der var opstaldet i Tørvehuset og hver Morgen blev trukket